

[Ragnhild Andersen.]

som i Dag omfatter 550 000 forsikrede i vort Land, og det gælder ogsaa for denne Forsikring, at naar Understøttelsen udbetales, saa udbetales den over hele Landet med de samme Takster. De mindrebedmedlede svarer ogsaa deres indirekte Skatter ens over hele Landet — og de rammer, som bekendt, altid den fattigste haardest —, og det er efterhaanden ikke Smaating, man svarer i indirekte Skat. Naar man bemærker, at der alene i April og Maj Maaned er indbetalt 163 Mill. Kr. i indirekte Skatter eller op mod $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr. om Dagen, vil man se, at det ikke er Smaating, det drejer sig om, og disse Tal bliver ikke mindre ved, at den høje Rigsdag fortsætter med at vedtage nye indirekte Skatter.

Og lad mig dertil føje de direkte Skatter. Ogsaa dem betaler de mindrebedmedlede i fuldt Maal, ja, jeg tør næsten paastaa i Overmaal. Det er saa sandt hverken Arbejdsmanden, Landarbejderen eller Husmanden, som ser hen til at skulle have Aldersrente, det er ikke disse Lag, hvis Lønindtægter paa det nøjeste kan kontrolleres, der befinder sig blandt de Tusinder af Skattesnydere, der undrager vort Land ikke mindre end 400—500 Mill. Kr. i Skat hvert Aar. Tværtimod maa man sige, at disse Mennesker, Arbejdere, Tjenestemænd og Funktionærer, alle disse, der maa regne med, at deres Indtægter kan kontrolleres nøjagtigt, kommer til at betale Skat paa Øre af den Indtægt, de har.

Naar jeg fremfører disse Ting, er det for at understrege, at Ønsket fra Rentemodtagernes Side om at faa ens Rente over hele Landet aldeles ikke er noget urimeligt Krav, tværtimod, og jeg beklager i allerhøjeste Grad, at det ikke har været muligt at faa nogle af de andre Partier, det være sig Regeringspartiet, Det konservative Folkeparti, Det radikale Venstre eller det socialdemokratiske Parti, til at indlade sig i nogen som helst Realitetsforhandling om dette Spørgsmaal.

Den lille Tjenestemand faar sin Pension lige fuldt, enten han bor det ene eller det andet Sted, paa Landet, i Købstaden eller i Hovedstaden, men Aldersrentemodtageren vil faa meget mindre paa Landet end i Byen.

Et Ægtepar i Hovedstaden, hvor begge faar Aldersrente, vil efter Forslaget kunne

faa 2 310 Kr. i Grundbeløb samt 15 hl Koks og 185 Kr. i Beklædningshjælp, medens et tilsvarende Ægtepar i en Landkommune kun vil faa 1 662 Kr. i Grundbeløb, det vil sige 648 Kr. mindre, samt 15 hl Koks og kun 135 Kr. i Beklædningshjælp. Det vil heraf ses, at det ikke bare er Renten, der bliver forskellig i Fremtiden, men ogsaa Beklædningshjælpen er forskellig. Den er 50 Kr. mindre for et Ægtepar i en Landkommune end for et Ægtepar i Hovedstaden, skønt hverken Sko, Strømper, Bukser, Uldgarn, eller hvad man vil, kan siges at være billigere i Landkommunen end i Byen, hvis det endda ikke koster mere, fordi Chancen for at finde Varer i Forretninger, der muligvis kunde være billigere, er udelukket paa Landet.

Hvad Købstæderne angaar, er Forholdet næsten værre. I mange store Købstæder er Leveomkostningerne lige saa høje som i København, men alligevel faar et saadant Ægtepar efter Forslaget ikke mindre end 345 Kr. færre end det samme Ægtepar i Hovedstaden og endog 25 Kr. mindre i Beklædningshjælp. Og hvad Brændselet angaar, vil det ogsaa ses, at Forslaget her ikke er retfærdigt, idet man kun vil yde de enligt stillede 12 hl, hvorimod Ægtepar faar 15 hl. Een Ting er, at Brændselstildelingen er for lille, men en anden Ting er, at en Kakkelovn tager lige saa meget Koks, hvad enten der er et eller to Mennesker i Stuen.

Vi har derfor stillet Ændringsforslag til Grundrentebeløbene, saaledes at Aldersrenten bliver 250 Kr. fast for alle Ægtepar og 175 Kr. maanedlig for enlige, heri inkluderet Hjælp til Brændsel og Beklædning, men vil man forkaste vort Forslag til Grundbeløb, hvori er inkluderet Brændsels- og Beklædningshjælp, vil vi subsidært stemme for de af Socialdemokratiet foreslaaede Forbedringer med Hensyn til Koks o. s. v.

Vi har ogsaa foreslaaet, at Tillæggene for Invaliditet og Hjælpeløshed bliver de samme over hele Landet, og vi mener ogsaa, at Blindetillægget bør være ens i alle Kommuner.

Vi er af den Opfattelse, at det i Stedet for de Tillæg, som Forslaget indeholder i den foreslaaede § 40, Stk. 1, for de Aldersrentemodtagere, der opsætter Begæringen om Rente til det 67de eller det 70de Aar, vil være mere hensigtsmæssigt og have større